"Önce karanlık vardı" kabilinden görkemli bir lâfla ifâdemizi vecizleştirmek gerekirse, diyebiliriz ki, "önce kafiye bile yoktu aslında." Evet, bu lâfın diğeri kadar iddialı olmadığının farkındayım; ancak artık şiir devrinde olmadığımıza göre, bir sözün söylenişinden çok, ne anlattığı önemli. Sizin de fark ettiğiniz gibi, şiir devri kapanıp yazı hâkimiyetini îlân etmeye başlayınca, söylenenlerin içeriği, şeklinin önüne geçmeye başladı.

Modern çağlar, yazının çağları oldu. Yazı mite galip geldi, şiir son çırpınışlarının ardından kabrine, melûl mahzûn çekildi. Sonra şiir, bir modern adam uğraşı, bir sanat eseri olarak tekrar teşekkül etmeye başladı. İnsanlar, makine medeniyetinin ruhlarını doyurmakta yetersiz kaldığına karar verince, şiir denen bir şeyin varlığını hatırladılar. "Hatırladılar" demek de doğru olmayabilir. Belirli bir idrakin üstüne çıkmış olanları, diğerlerinden, şiirin usûllerini, en nârin çiçekleri en utangaç bahçeden devşirir gibi öğrendiler. Bu arada, evrensel bâzı kurallar da kendiliğinden ortaya çıktı.





Şiir, varoluş îtibâriyle mitik devirlerin malı olduğu için, ana varyantlardan koparak millî vicdanlarda tekrar yoğrulmuş hikâyeleri şâirâne resmeden bir araçtı. Bunun için, her millet kendi şiirini kendi dilinde yaptı. Bu da, zamanla, şiirin kendini meydana getiren milleti, kültürü, dili korumasını intâc etti. Yâni, bir şiir, içinden çıktığı milletten çok hiç kimseyi hislendiremezdi. Mevzubahis simbiyotik ilişki, şiirin milliyetçi olması zorunluluğunu doğurdu. Milliyetçilik, aynı ânda, eski zamanların müdâvimi olmak davası da güttüğü için, kendiliğinden ve bir ânda muhâfazakârlık vazîfesini de üstüne alıverdi. Çünkü hayât değişiyordu; milletlerin yaşamaya devâm edebilmeleri için zamana ayak uydurmaları, fakat bu arada kendileri gibi de kalmaları gerekti. Bunun için milliyetçilik, en büyük silâhı olan şiiri kullandı. Böylece şiir, muhâfazakâr da olmuş oldu. Son olarak, önce cümlenin içinde görünen kafiyeler, zamanla sona doğru ilerleyerek tamamlayıcı unsur hâline geldiler ve şeklen mükemmel şiirler oluşturdular. Hem milliyetçi, hem muhâfazakâr olan şiir, şeklen de en kâmil seviyesine ulaşarak, şeklin ve mânânın nihâî uyumunu tesis etti.

Şiirbaz, kendine ayrılan sayfalarda, yukarıdaki kurallara uyduğunu düşündüğü şâirleri ve şiirleri inceleyerek devâm edecek bundan sonra. Gelecekteki yazıları, teoriden pratiğe geçecek ve mükemmel şiiri size, onu karşınıza çıkararak tanıtmaya çalışacak. Ve bir önceki yazıda da yaptığı gibi-ki bu umarım bir gelenek olacak-sizlere yine bir şiirle vedâ edecek. Buyurun milliyetçi, muhâfazakâr ve mükemmel şiirin manifestosuna: